

Piergiorgio Pulixi

Een steek door het hart

Vertaald uit het Italiaans door
Guanita Milder-Wolbers en Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De president van het gerechtshof had niet de moed om verder te gaan. Samen met haar collega's had ze zich ruim twee uur in de raadskamer opgesloten om een oplossing te zoeken. Tijdverspilling. De wet bood geen uitweg. Bij terugkeer in de rechtszaal leek haar gezicht magerder en ouder geworden. Het was duidelijk dat deze uitspraak onuitwisbare littekens bij haar zou achterlaten.

Hoewel het verstikkend heet was in de rechtszaal, trok ze haar toga, die vochtig was van het zweet, stevig om zich heen, alsof ze zich wilde verstoppen, en boog zich naar de microfoon. Ze wist alleen een verstikt gekreun uit te brengen. Ze bracht het glas dat een bode had bijgevuld naar haar mond en bevochtigde haar lippen. Het water was lauw geworden, bijna niet te drinken, en haar maag kromp samen.

Er daalde een beladen, afwachtende stilte neer over de toeschouwers en de advocaten, die het bloedheet hadden en zich koelte toewuifden met zakdoekjes en documenten om nog enige verlichting te krijgen. Alle ogen waren op de president gericht, die zwak en kwetsbaar oogde.

De vrouw pakte een pen om het trillen van haar handen tegen te gaan. Dat leverde niet het gewenste resultaat op. Ze zinderde van spanning. Met een nerveus gebaar depte ze haar voorhoofd en haar ogen, die vochtig glinsterden van woede en machteloosheid. Ze keek recht naar het slachtoffer, voor wie er bijna vijftien jaar was verstreken sinds het begin van haar nachtmer-

rie. Destijds was ze pas zeven geweest. Ze was in shock op straat aangetroffen door een patrouillewagen. De agenten vonden haar toestand zo zorgwekkend dat ze haar onmiddellijk naar de Spoedeisende Hulp brachten. De artsen stelden verschillende kneuzingen, herhaaldelijk fysiek trauma en seksueel overdraagbare aandoeningen vast. Zeven jaar oud. Tweede klas lagere school. De vleesgeworden puurheid. De inspecteur die belast was met de zaak kwam erachter dat het kleine meisje in de loop van de tijd systematisch was misbruikt door de partner van de moeder, die haar kind aan zijn zorg had toevertrouwd als ze ging werken. De eerste verkrachting had plaatsgevonden toen het meisje vier was. Negen maanden nadat ze op straat was aangetroffen, ging de inspecteur met verlof wegens een posttraumatische stressstoornis. Op een avond vond zijn vrouw hem in de keuken met de loop van zijn Beretta in zijn mond. Op tafel lag het dossier van de zaak van het meisje; de foto's van het kind, die her en der op de map lagen, waren doorweekt van de tranen. De vrouw wist hem als door een wonder van zijn plan af te brengen, maar haar echtgenoot herstelde nooit meer volledig en ging met vervroegd pensioen.

Deze ochtend zat de verkrachter slechts een paar meter bij het slachtoffer vandaan, omringd door zijn advocaten. Hij zag er niet uit als een monster. Maar dat was hij wel. Sinds de laatste fase van de rechtszaak was ingegaan, had de man het meisje niet één keer aangekeken, bijna alsof ze niet bestond. Hij liet geen enkele emotie doorschemeren.

De rechter liet haar blik heen en weer gaan tussen de jonge vrouw en haar folteraar en probeerde weer te praten. Toen haar collega's niet de gebruikelijke formulering hoorden, draaiden ze zich met een ruk naar haar toe. De president sloeg er geen acht op. Ze wist dat het ontoelaatbaar was om de uitspraak van het gerechtshof van commentaar te voorzien. Ze zou zich moeten beperken tot het oplezen ervan, maar op dit moment wonnen de vrouw en de moeder in haar het van de institutionele rol die ze bekleedde.

'Ik heb nog nooit een vonnis moeten uitspreken dat zo moeilijk

was. Mijn collega's en ik hebben alles gedaan wat in onze macht lag om een oplossing te vinden waarmee we deze opeenvolging van fouten in het rechtssysteem konden ondervangen, maar... dat is ons niet gelukt.'

Het meisje trok wit weg. Ze sloeg haar handen voor haar mond, alsof ze een kreet wilde onderdrukken. Haar moeder klampte zich aan haar vast om te voorkomen dat die woorden haar als een woeste golf zouden meesleuren.

De man gaf geen krimp en bleef ondoorgrondelijk. Hoewel iedereen daarbinnen zat te puffen van de hitte en bedekt was met een zout laagje zweet, was hij nog helemaal fris en fruitig, alsof er reptielenbloed door zijn aderen stroomde.

De substituut-officier die het OM vertegenwoordigde deed zijn ogen dicht en schudde ongelovig zijn hoofd, waarna hij bij wijze van protest zijn toga afdeed.

De president keek het meisje aan. In het besef dat wat ze nu ging zeggen voor altijd een smet op haar carrière zou zijn, flapte ze er in één adem uit: 'Namens het Italiaanse volk bied ik u mijn excuses aan voor het ernstige onrecht waarvan we ons allemaal bewust zijn...'

Voordat het publiek in een koor van verwensingen uitbarstte, sprak de vrouw de pedofiel vrij omdat het misdrijf verjaard was. Het proces in eerste aanleg had acht jaar geduurd, en daarna was het zes jaar in het doolhof van logge procedures blijven steken, in afwachting van een datum voor het hoger beroep. Toen het dossier eindelijk op het bureau van de rechters was beland, was de zaak al verjaard. *Adieu.*

De beklaagde, die in eerste aanleg veroordeeld was tot twaalf jaar gevangenisstraf – waarvan hij door een fout van het OM slechts een paar maanden had uitgezeten – drukte zijn advocaten de hand en wendde zich voor het eerst tot het meisje en zijn ex-vriendin. Hij keek hen een paar tellen vorsend aan en glimlachte.

Om te voorkomen dat het uit de hand zou lopen, moesten de carabinieri hem afvoeren via een gang die eigenlijk gereserveerd was voor rechters.

Een lange man met een nietszeggend uiterlijk, die aan de zijkant van de vijfde rij zat en de rechtszaak zwiggend had bijgewoond, stond op. Hij keek een tijdje indringend naar het tot wanhoop gedreven meisje, alsof hij haar pijn tot diep in zijn binnenste wilde voelen, en verliet de zaal. Hij liep naar de auto die hij twee straten bij de rechtbank vandaan had geparkeerd. Eenmaal achter het stuur zette hij zijn pruik af en verwijderde de nepsnor die hij tijdens de rechtszaak op had gehad, waarna hij zijn bril verving door een jeugdiger zonnebril. Hij verscheurde de valse papieren die hij had gebruikt om het paleis van justitie binnen te gaan; die had hij nu niet meer nodig. Hij reed naar een woonwijk even buiten het stedelijke gebied. Daar parkeerde hij de auto in een straat met rijtjeshuizen: pasgemaakte gazonnetjes, keurige bloemperken – een bijna idyllische plek. Hij maakte de kofferbak open en pakte een sporttas, die hij over zijn schouder hing. Eerst liep hij een verkenningsrondje en daarna bleef hij voor een huis staan in de straat die parallel liep aan die waar hij de auto had achtergelaten. Hij haalde een sleutelbos uit zijn zak, maakte de voordeur open en ging het huis binnen. Nadat hij de deur achter zich had dichtgedaan en op het nachtslot had gedraaid, haalde hij de sleutel uit het slot, want dit was niet zijn huis; vandaar dat hij polyethyleen handschoenen droeg.

Hij ritste zijn sporttas open zonder de moeite te nemen het huis te doorzoeken; twee dagen eerder was hij hier ook al geweest, en hij wist dat de eigenaar alleen woonde en geen huisdieren had. Hij trok een elastische bivakmuts over zijn hoofd en begaf zich met trefzekere passen naar de slaapkamer van de pedofiel die nog geen halfuur geleden was vrijgesproken. Hij deed de muurkast tegenover het tweepersoonsbed open en sloot zichzelf erin op.

Om de tijd te doden, haalde hij een stevig, met notenhout ingelegd sieradenkistje uit zijn sporttas. Bij het licht van een kleine zaklantaarn maakte hij het open en bewonderde de inhoud.

Hij glimlachte.

Hij stak zijn hand erin en liet de kleine voorwerpen tussen zijn

vingers rollen, wat een zacht korrelig, knarsend geluid maakte, als dat van schelpen die over elkaar heen schraapten.

In het kistje zaten echter geen schelpen, maar tanden.

Mensentanden.

De man wapende zich met geduld en wachtte tot de verkrachter thuiskwam.

Eerste deel

Verzonken waarheden

Wie denkt dat het recht iets
te maken heeft met rechtvaardigheid?

Recht is wat we hebben
omdat er geen rechtvaardigheid is.

– William McIlvanney, *Laidlaw*

1

Waterfront, Belfast, Noord-Ierland

Ze was niet meer gewend dat ze kon rondlopen zonder op te vallen. Sinds ze haar haar weer in de natuurlijke kleur – glanzend titaanrood – had laten groeien, werd ze in Cagliari aangestaard alsof ze een buitenaards wezen was, of een elf die zo uit een fantasyroman was weggelopen.

Tijdens de weken die ze in Ierland had doorgebracht, had ze het tegenovergestelde ervaren: onzichtbaarheid. Niemand bleef langer dan een halve seconde naar haar kijken. Ze was slechts een van de velen.

En dat was precies wat Eva Croce nodig had. Anonimiteit en eenzaamheid. Terug naar huis, naar haar roots, om op krachten te komen met het oog op de zware tijd die op komst was, want over een paar weken zou het *haar* gedenkdag zijn. De tweede. Niet te geloven hoe snel die twee jaren voorbij waren gegaan. Maar wat vooral onvoorstelbaar was, was dat ze het verlies had overleefd. Dat zat haar nog het allermeest dwars: dat ze had kunnen doorgaan, ondanks het verdriet. De tijd had het niet getemperd, maar alleen wat zachter gemaakt. Het was er echter nog steeds. Croce wist dat de pijn nooit voorbij zou gaan en haar overal zou volgen, waar ze ook naartoe zou gaan. De kunst was te stoppen met vluchten en het te accepteren.

Terwijl ze langs de rivier de Lagan aan het hardlopen was, werd ze getroffen door de architectonische verandering die in dat deel van Belfast had plaatsgevonden. Enkele tientallen jaren geleden hadden er fabrieken en bouwplaatsen gestaan, maar nu was de

buurt een symbool van moderniteit met een futuristisch waterfront. Ze stond stil en leunde tegen de balustrade. Terwijl ze op adem kwam, bekeek ze de overblijfselen van de scheepswerf waar de meest noodlottige oceaanstomer uit de geschiedenis was gebouwd. De zonsondergang leek de wolkenkrabbers van het Titanic Quarter in vuur en vlam te zetten. Ze raakte in vervoering door de indrukwekkende lucht, zoals je die alleen in Ierland te zien kreeg.

Ze stond net op het punt om verder te gaan en haar dagelijkse hardlooptrondje van twaalf kilometer af te maken, toen haar mobieltje zoemde en de muziek van Muse onderbroken werd. Eva keek op de telefoon die in de telefoonhouder om haar arm zat en glimlachte toen ze de naam zag. Ze had het nummer opgeslagen onder 'Pitbull Rais', rechercheteam Cagliari. Ze nam op via haar bluetoothhoortjes.

'Goeiemorgen inspecteur.'

'Rot op met je goeiemorgen. Wanneer kom je verdomme terug? Je bent al bijna een maand weg.'

'Het is nog geen twee weken, Rais. Wat is er? Mis je me?'

'Ik zou niet weten waarom. Het gaat hier top. Het punt is dat... Eén seconde. Dat heb ik weer: zo'n mythologisch wezen dat dubbelgeparkeerd staat.'

'Een mythologisch wezen?' vroeg Eva niet-begrijpend.

'Jazeker, het lijf van een vent en de kop van een hufter,' antwoordde Rais, terwijl ze haar woede koelde op haar claxon.

Er verscheen een glimlach om Eva's mond. Ze zou het nooit aan haar toegeven, maar ze had de lompe ironie en het felle karakter van haar partner gemist.

'Dus. Hoeveel Ierse kabouters heb je tot nu toe gevangen?' vervolgde de Sardijnse.

'Kappen nou en vertel op. Ik neem aan dat je niet voor de gezelligheid belt, toch?'

'Dat klopt. Ik wil weten wat je ervan vindt.'

'O, heb je eindelijk besloten om je te laten behandelen? Ik weet een goede psychiater die niet duur is. Heb je pen en papier?'

'Haha, heel grappig.'

‘Jij begon...’

‘Touché. Oké dan, we hebben vanmorgen een rare melding ontvangen. Ik waarschuw je: als je pas gegeten hebt, kan het zijn dat het er door mijn verhaal weer uit komt.’

‘Zo erg?’

‘Luister. Vanochtend belde er een vrouw. Ze heeft kennelijk, toen ze de voordeur opende om naar haar werk te gaan, een zakje op de deurmat gevonden. En in dat stoffen zakje zaten... tromgeroffel...’

‘Zeg het nou maar gewoon, Rais.’

‘Er zaten achtentwintig mensentanden in.’

2

Titanic Quarter, Belfast, Noord-Ierland

Eva kreeg kippenvel.

‘Hoorde ik dat nou goed?’

‘Je hoorde het prima. Achtentwintig tanden, summier afgespoeld zodat er op sommige nog draadjes en stukjes tandvlees zaten... Een smerige toestand, geloof me.’

Eva vertrok met een walgend gezicht haar lippen en zei: ‘Ga verder.’

‘En ja hoor, wie konden ze met zo’n zaak opzadelen? Het zwarte schaap van de recherche natuurlijk! Dus heb ik het zakje naar forensische geneeskunde gebracht. Een vervroegd kerstcadeautje. Ze vloekten alsof FC Cagliari was gedegradeerd naar de eerste divisie... Heb je weleens gehoord van forensisch-odontologisch onderzoek?’

‘Ben je soms vergeten dat we samen bij Moordzaken werken?’

‘Dat had ik verdrongen, om niet meer bewust aan die vreselijke toestand te hoeven denken.’

Eva snoof. ‘Rais...’

‘Hoe dan ook, de reconstructie van de mond is in volle gang. De forensisch odontoloog leeft zich nu uit op het in elkaar puzzelen van de tandboog. Het eerste onderzoek lijkt erop te wijzen dat de tanden en kiezen van een en dezelfde persoon zijn. Een man die niet zo bedreven is in het gebruik van tandenborstel en tandpasta, als je het weten wilt. Er ontbreken er vier. In theorie de verstandskiezen.’

‘Jezus.’

‘Ja. Maar wacht, het mooiste moet nog komen. Volgens de specialist vertonen de tanden en kiezen nogal wat groeven, krassen en microbreukjes die erop lijken te wijzen dat iemand ze, zacht uitgedrukt, op niet bijster orthodoxe wijze heeft getrokken toen het slachtoffer nog leefde. Een voor een.’

‘Wat? Weet hij dat zeker?’

‘Nee. Maar hij zegt dat hij sterk het gevoel heeft dat het zo is, en hij werkt eraan om die hypothese te onderbouwen met wetenschappelijke bewijzen. Hij had het over onderzoek met uv-licht, laser en technologische snufjes waar ik niks van snapte.’

‘Jezusmina...’

‘Zie je nou wat een verrassingen het mooie, slaperige Cagliari voor je in petto heeft?’

‘Hoe pak je het aan?’

‘Ik heb de dienstdoend officier van justitie ingelicht en die heeft me een klein beetje bewegingsvrijheid gegeven. Een forensisch bioloog buigt zich over de genetische vergelijking van het DNA, maar dat gaat nog wel even duren. De odontoloog wil graag het dossier van de vaste tandarts inzien, of anders wat foto’s waarop de stand van het gebit te zien is, ter vergelijking.’

‘Wil dat zeggen dat je al weet van wie ze zijn?’

‘Nee. Maar... je weet hoe het gaat. Ik vroeg me af waarom uitgerend dat meisje zo’n cadeautje heeft gekregen, dus heb ik bij justitie haar persoonsdossier opgevraagd. Uit haar achtergrondcheck kwam naar voren dat ze als klein meisje seksueel misbruikt is door de vriend van haar moeder, die bij hen in huis woonde. Ze komt net uit een rechtszaak tegen haar verkrachter. Die heeft bijna vijftien jaar in beslag genomen; ze is nu tweeëntwintig.’

‘Hebben ze hem vastgezet?’

‘Als dit een normaal land was geweest, misschien... Maar nee. Ze hebben hem laten gaan vanwege vaktechnische muggenzifterij en verjaring.’

‘En daarom gingen je voelsprietten overeind staan.’

‘Reken maar. Maar die vent neemt de telefoon niet op en doet ook niet open.’

‘Goh, wat toevallig.’

‘Zeg dat wel.’

‘En mensen met wie hij omgaat?’

‘Nul. Die klootzak woont alleen, of misschien kunnen we inmiddels beter zeggen: *woonde* alleen.’

‘Heb je de tandarts bij wie hij onder behandeling was al kunnen vinden?’

‘Ik ben geen amateur, Croce. Ik heb vijf mensen van ons team aan het werk gezet om alle tandartspraktijken van de stad te bel-len, te beginnen met die in de buurt van zijn huis en zijn kantoor. Binnen een uur hadden ze ’m te pakken. Een van mijn mensen is onderweg om het gebitsdossier en misschien nog wat oude röntgenfoto’s op te pikken, zodat we kunnen achterhalen of de gevonden tanden en kiezen inderdaad van hem zijn.’

Eva knikte. Mara Rais was niet bepaald een vrouw met een zachte aanpak en viel ook niet onder het klassieke stereotype van de geruststellende vrouwelijke rechercheur, maar ze was een steengoede speurder. Dat wilde voor een politievrouw echter niet altijd zeggen dat je daarmee je professionele horizon verbreedde; integendeel, in haar geval was die juist versmald en was ze op de zwarte lijst van het hoofdbureau in Cagliari beland. Dat wist Eva als geen ander, want ze stond zelf ook op die lijst.

‘Dat meisje. Heb je nagetrokken of ze...’

‘Ze heeft een waterdicht alibi, net als de mensen die haar het meest na staan.’

‘Oké. Waar ben je nu?’

‘Ik ben onderweg naar zijn huis.’

‘Ben je alleen?’

‘Alleen met mijn 9mm-Beretta.’

‘Dat vind ik maar niks.’

‘Ik beloof dat ik versterking oproep als ik iets gekks merk. Zodra ik dit gesprek met jou beëindig, vraag ik de officier van justitie telefonisch om toestemming voor een urgent huiszoekingsbevel. Het lijkt me dat de omstandigheden dringend genoeg zijn om me autorisatie te verlenen om binnen te komen, toch?’

Croce dacht een paar tellen zwijgend na. Ze keek naar een roei-boot met vier roeiers erin die het spiegelgladde water doorklief-

de, waarin de kleuren van de zonsondergang weerspiegeld werden. Het leek wel of de boot een lavastroom overstak.

‘Ben je er nog?’

‘Ja. Geen enkele twijfel of het meisje werkelijk de beoogde ontvanger van dit “cadeautje” was?’ vroeg Eva om tijd te rekken. Ze groef in haar geheugen naar een detail dat ze had bestudeerd tijdens een specialisatiecursus over daderprofieling: het had iets met tanden te maken, maar meer kon ze zich op dit moment niet herinneren.

‘Dat lijkt me niet. Ze woont bij haar moeder in een vrijstaand huis. Dus het terrein beperkt zich tot een van hen tweeën. Maar gisteren, na die absurde uitspraak, hebben ze samen de dag doorgebracht bij wat familieleden.’

‘Oké. Hoor eens, ik heb er een slecht gevoel bij. Ik pak morgen het eerste het beste vliegtuig en kom daarheen. Zorg jij er maar voor dat je goed uitkijkt en niet...’

‘Hé, daarvoor belde ik niet, hoor. Ik wilde alleen jouw directe mening om...’

‘Ik zou toch al terugkomen. Dat schrijf ik nu ook aan de baas. Nogmaals, ik heb er een slecht gevoel bij, Rais. Dus luister voor de verandering een keer naar me en ga niet in je eentje dat huis binnen.’

‘Ik kan er hooguit een lijk vinden...’

‘Of een gestoorde gek die misschien wel een kettinkje van je tanden maakt.’

Deze keer was Rais degene die zweeg.

‘Weet je wat het betekent om achtentwintig tanden en kiezen te trekken? Heb je enig idee hoe lang je daarmee bezig bent en hoe koelbloedig je ervoor moet zijn? Wie het ook was, het is geen doorsneecrimineel,’ vervolgde Eva, in de hoop haar af te schrikken.

‘Ik bel wel iemand van ons team,’ besloot Mara.

‘Laat het me meteen weten. Ik ga een ticket boeken.’

Eva hing op voordat haar partner kon tegensputteren. Ze ging verder met hardlopen, nu richting haar hotel. Ze vroeg de spraakassistent van haar mobiele telefoon om een overzicht van

de vluchten naar Sardinië. Ze vond er een in de vroege ochtend waarmee ze, na een overstap in Londen, aan het begin van de middag in Cagliari kon zijn. Daarvoor kocht ze een ticket. Ze stuurde een spraakbericht naar het hoofd van het rechteam om te zeggen dat ze de volgende dag weer aan het werk zou gaan, een week eerder dan haar vakantie eigenlijk afgelopen zou zijn. Nadat ze die zaken had afgehandeld, versnelde ze haar pas en liet haar tred samenvallen met het opzweepende ritme van de basgitaar en het slagwerk van 'Starlight' van Muse.

3

De wijk Barracca Manna, Cagliari

Als je Mara Rais zou vragen welk woord het werk van een rechercheur het best zou omschrijven, zou ze antwoorden: ‘wachten’. Natuurlijk kon een onderzoek sporadisch een paar minuten – en nog zeldzamer, een paar uur – vol opwinding en adrenalinestoten voor je in petto hebben, maar haar werk bestond voor negennegentig procent uit nietsdoen, administratieve taken, slappe koffie, eindeloos observeren en slopend lang afwachten. Voor iemand als Rais, met een pragmatisch en impulsief karakter, was dat een kafkaïaanse marteling.

Het telefoontje naar de dienstdoend officier van justitie was niet verlopen zoals ze had gewild.

‘Eerlijk gezegd heb ik tandenknarsend naar uw hypothese geluisterd, om maar even een passend woord te gebruiken. Er is geen enkel verband tussen...’

Na die openingszin had Mara niet meer naar de aanklager geluisterd, want ze wist al wel waar het op uit zou lopen.

‘Voor zover we nu weten, kan het om een slechte grap gaan,’ had de substituut-officier van justitie geconcludeerd.

De zoveelste slappe zak, had Rais gedacht.

‘Hoorde u wat ik zei, mevrouw?’

‘Zeker. Dus?’ had de inspecteur gepikeerd geantwoord.

‘Dus we wachten tot er enige zekerheid is, bijvoorbeeld de identificatie door de forensisch odontoloog. Als die er is, belt u me en dan geef ik toestemming om naar binnen te gaan.’

Je kunt het hem moeilijk kwalijk nemen, dacht Mara toen ze het

telefoontje beëindigde. *De smeerlap is immers een pedofiel. Dege-
ne die hem deze dienst heeft bewezen, heeft hem zijn verdiende
loon gegeven. Waarom haast maken met een onderzoek naar zo'n
viezerik?*

Maar de manier waarop het misdrijf had plaatsgevonden – als
het daadwerkelijk om moord ging – verontrustte haar nogal. Het
trekken van achtentwintig tanden en kiezen impliceerde de koel-
bloedigheid van een reptiel. De gedachte dat er zo'n type door de
stad liep, beviel haar niets.

'Wat doen we, mevrouw?' vroeg het hoofd van de patrouille
aan wie Mara had gevraagd haar te assisteren bij een eventuele
huiszoeking. Samen hadden ze de woning van buitenaf geïnspec-
teerd; ze hadden aangeklopt en aangebeld en waren op allerlei
manieren nagegaan of er iemand thuis was, maar tevergeefs.

'Nu nog niks. We hebben geen toestemming van de officier van
justitie gekregen om naar binnen te gaan. We moeten wachten op
de uitslagen van forensische geneeskunde.'

'Hoe lang duurt dat nog?'

'Ik weet het niet. Het kan een halfuur zijn, maar ook twee uur.
Blijven jullie voorlopig maar hier voor het geval dat we groen
licht krijgen. Als jullie een dringende oproep van de centrale ont-
vangen, moeten jullie maar gaan.'

'Prima.'

Mara stuurde hen eropuit om de burens te vragen of hun in de
afgelopen vierentwintig uur rond de woning iets vreemds was
opgevallen en controleerde intussen zelf of er bewakingscamera's
waren met zicht op de voordeur van de woning. Die vond ze niet,
dus keerde ze terug naar haar auto, waar ze het laatste nummer
van *Vanity Fair* doorbladerde. Ze zou het nooit toegeven, maar ze
miste haar partner. Zonder haar had ze niemand om haar hart bij
te luchten of in de maling te nemen en voelde ze zich een snel-
kookpan die elk moment kon ontploffen. Eva Croce had met
haar rustige en beschouwende karakter een temperende en kal-
merende werking op Mara's felheid en suste de woedeaanvallen
die Mara – voordat de roodharige naar Cagliari was overge-
plaatst – meerdere keren in de problemen hadden gebracht.

Bij het lezen van een artikel waarin Brad Pitt werd opgehemeld omdat hij een jaar lang als een monnik had geleefd, barstte Rais in lachen uit en gooide het tijdschrift op de achterbank.

Sciadau, *arme jongen... Je bent niet de enige, beste Brad. Wat nou, geleefd als een monnik, ik ben praktisch weer maagd*, zei ze bij zichzelf, en ze overpeinsde haar eigen liefdesleven na de scheiding; met een kind om voor te zorgen, was een nieuwe vriend vinden er zeker niet gemakkelijker op geworden.

Met een zucht keek ze op haar horloge. Er waren nauwelijks vijf minuten verstreken. Om zijn eigen voorzichtigheid te rechtvaardigen had de officier van justitie gesteld dat de advocaten van de pedofiel er erg op gespist waren om de procedureregels te volgen, en dat hij geen disciplinaire maatregelen van zijn bazen wilde riskeren. Allemaal onzin. Rais wist dat als er een doorbraak geforceerd moest worden, het Openbaar Ministerie niet terugdeinsde en altijd wel een manier vond om de strikte wettelijke procedures te omzeilen. Het écht tere punt, dat was zijzelf: Mara Rais, inspecteur van het rechteam. Twee jaar geleden was haar carrière op een dood spoor beland doordat ze het met de hoofdcommissaris in eigen persoon aan de stok had gekregen. Omdat hij zich niet op een andere manier van haar had kunnen ontdoen, had de leidinggevende Mara naar de als experiment ingestelde afdeling Onopgeloste Zaken gestuurd, een schemerzone voor de werknemers die niet in de hand konden worden gehouden. Maar dat wat een straf had moeten voorstellen, was uitpakkt als een revanchemogelijkheid. Samen met Croce – nog zo'n afgedankte ster op de afdeling – had ze de moord op de arme Dolores Murgia opgelost. De zaak was behoorlijk sensationeel en had de aandacht van de media getrokken, waardoor ze veel meer dan de klassieke *fifteen minutes of fame* hadden gekregen. In de loop van het onderzoek hadden de twee inspecteurs evenwel de hooggeplaatsten in de stad voor de voeten gelopen, en daarmee hadden ze verschillende figuren in en om het Paleis van Justitie tegen zich in het harnas gejaagd. Rais had een paar maanden verlof genomen om de opgelaaide emoties tot bedaren te brengen en zelf wat bij te tanken na die

zaak, die het politiebureau in Cagliari als een aardbeving had getroffen. Toen ze weer aan het werk was gegaan, bleek dat de hoofdcommissaris een tijdje daarvoor al was opgestapt en dat de afdeling Onopgeloste Zaken niet meer bestond. Mara had haar bureau bij Moordzaken en Misdaden tegen Personen teruggekregen, maar de vijandigheden tegenover haar en Croce waren niet verdwenen. Integendeel, ze waren gaandeweg alleen maar toegenomen. Vanaf dat moment was het Openbaar Ministerie erg voorzichtig geweest wat betreft de samenwerking met de twee inspecteurs die op het punt hadden gestaan om een fragiel machtsevenwicht te verstoren en een delicaat onderzoek te ontcrachten met hun 'gebrek aan gevoel voor politieke verhoudingen', zoals de hoofdaanklager het had verwoord. Om het nog eens dubbel zo moeilijk te maken, had haar ex-man, een voortreffelijk advocaat, de verdediging van de moordverdachte op zich genomen en haar bij rechters en collega's in verlegenheid gebracht.

Toen haar maag begon te knorren en haar eraan herinnerde dat het allang etenstijd was geweest, besloot Rais de surveillance voor gezien te houden, maar een telefoontje maakte korte metten met dat voornemen. Het nummer op het schermje was dat van forensische geneeskunde.

'Mevrouw, uw mensen hebben me gelukkig een orthopantomogram gebracht dat...'

'Een ortho-wat?'

'Een röntgenfoto van de kaak,' zei de forensisch odontoloog ter verduidelijking. 'Waardoor ik een vergelijking heb kunnen maken met...'

'Meneer, laten we het kort houden. Zijn ze van hem of niet?'

'Dat kan ik met negentig procent zekerheid bevestigen.'

Er liep een rilling over haar rug. Ze gaf de odontoloog het e-mailadres van de officier van justitie en drong er bij de arts op aan de resultaten van het onderzoek meteen door te sturen. Nadat ze had opgehangen, belde ze met veel genoegen de officier van justitie, want hij moest haar nu wel groen licht geven. Mara riep de geüniformeerde agenten bij zich, die gelukkig niet ergens

anders naartoe waren geroepen, en beval hun de deur te forceren.

‘Wat verwacht u te vinden?’ vroeg een van de agenten.

‘Een tandeloze wolf,’ antwoordde Rais, terwijl ze haar holster openmaakte.